John Nelson Darby (1800-1882) - Partea I

Tinereţea şi studiile lui J. N. Darby

Născut la 18 noiembrie 1800 la Westminster-Londra, reşedinţa londoneză a tatălui său, John Nelson Darby a murit la 29 aprilie 1882, la Bournemouth, unde se afla într-un loc de şedere, stabilit la un frate, M. H. A. Hammond.

El era fiul cel mai mic al lui John Darby, din Leap Castle, în Irlanda, descinzând dintr-o familie de origine normandă, stabilită în ţară încă dinainte de Reformă; mama sa, pe care a pierdut-o în copilăria lui, era din familia Vaughan, bine cunoscută în Ţara Galilor. Unchiul său era Sir Henry Darby, comandant al „Bellerophon”-ului la bătălia de la Aboukir. Şi l-a avut ca naş pe marele Nelson, care i-a transmis numele său ţinându-l pe cristelniţă (vas bisericesc deservind botezul). Tatăl său, care aproape l-a dezmoştenit când a părăsit baroul, era dintr-o familie distinsă şi bogată, iar un unchi de-al său l-a ajutat să studieze ulterior teologia.

Primii ani de viaţă ai lui, J.N.Darby i-a petrecut la şcoala din Westminster şi încă de la vârsta de cincisprezece ani şi-a făcut studiile de drept la Universitatea Trinităţii, la Dublin, unde, foarte tânăr, a obţinut medalia de aur „Classique”, distincţie cu totul specială.

Întors la Dumnezeu la vârsta de 18 ani, el trece printr-un exerciţiu intens şi abia după şapte ani primeşte certitudinea că este mântuit. Atunci renunţă la profesiunea de avocat, spre marea nemulţumire a familiei şi îndeosebi a cumnatului său, Seargent Pennefather, Lord Chief Justice D’Irlande, care nu se ambiţiona de nimic mai puţin pentru el, decât de funcţia de Lord Cancelar al Angliei, adică Preşedintele Camerei Lorzilor, dacă nu chiar aceea de Prim Ministru.

Darby intră atunci în teologie, în Biserica Anglicană, şi este ordinat vicar în 1825 de către Arhiepiscopul de Dublin, care îl trimite în vasta comună de Calary, situată în ţinutul muntos şi sărac din Wicklow, unde locuieşte într-o casă ţărănească. în anul următor, Arhiepiscopul îl consacră preot slujitor anglican, ceea ce acceptă, nu după bunul său plac, spune el, ci determinat de Consiliile Superioare şi neffind încă eliberat.

Activitatea sa de doi ani şi trei luni în acest mediu sălbatic şi aspru, unde el se cheltuieşte noapte şi zi până la punctul de a-şi compromite sănătatea, este întrerupt printr-o cădere de pe cal şi astfel J. N. D. este obligat să-şi îngrijească piciorul la Dublin, unde petrece iarna 1827-1828 mergând cu cârjele. Puţin timp după ce şi-a primit din nou postul de preot slujitor anglican, ocupat special de Misiunea interioară, el nu putea să se hotărască să impună irlandezilor convertiţi jurământul de ascultare faţă de rege, în calitatea sa de cap al Bisericii anglicane, jurământ pe care l-a instituit Arhiepiscopul în timpul absenţei sale. Astfel, el renunţă la îndatorirea sa şi se întoarce la Dublin.

În timpul iernii 1827-1828, el întâlneşte patru tineri credincioşi având aproape aceleaşi înţelegeri ca şi el, J. G. Bellett, Dr. Cronin, Hutchinson şi Brooke; ei se adună în apartamentul său, discută împreună şi Darby le propune să frângă pâinea împreună în duminica viitoare, ceea ce a avut loc.

De atunci datează prima întâlnire a Fraţilor adunaţi pentru cult în numele Domnului, în afara oricărui sistem ecleziastic. Vom vedea că nu s-au adunat pe acelaşi teren la Plymouth decât în 1832. Totuşi nu părea că cei cinci fraţi din Dublin ar fi părăsit toţi adunările lor. Astfel Darby, interpelat în această perioadă de reverendul Daly (ulterior episcop de Cashel): „Ei bine, John, ne-aţi părăsit; cu ce adunare v-aţi unit?”, a răspuns: „Cu nici o adunare. Nu am nimic de-a face cu dizidenţa; deocamdată sunt propria mea adunare”.

În anul 1827 începuse la Aldbury Park (Surrey, Angleterre), conferinţe ţinute de H. Drummond., la care asistase Vicontesa Powerscourt, aproape de Bray, în Comitatul Wicklow.

La aceste reuniuni au participat J. N. Darby, J. G. Bellett şi alţi fraţi de la început. Referitor la Vicontesa Powerscourt. spunem că aproape în această vreme (poate puţin mai târziu), J. N. Darby se gândise să o ia în căsătorie; dar, aflând că fraţii se rugau pentru ca el să renunţe – având în vedere lucrarea lui viitoare, el nu s-a mai simţit liber şi Lady Powerscourt a murit de durere, câţiva ani mai târziu.

Vorbind despre ea, J. N. Darby a spus: „Am renunţat la căsătorie, dar am distrus o inimă”.

Într-o scrisoare făcând parte dintr-un volum tradus din engleză în franceză în 1844 sub numele „Afecţiunea creştină sau scrisori şi scrieri ale Vicontesei T. A. Powerscourt”, publicate la Paris după moartea sa, ea o ruga fierbinte pe o prietenă creştină, care era pe punctul de a se căsători cu un necredincios, să renunţe, făcând aluzie la propria sa durere în aceşti termeni:

“… M-am gândit mult la împrejurările prin care treci acum. Este foarte penibil să fim instrumentul de îndurerare pentru o persoană care ne iubeşte şi pe care o iubim, având aparenţa că suntem nerecunoscători şi duri şi să ştim că este cineva în pustie ale cărui gânduri toate simt pentru noi, care suferă pentru noi şi căruia nu-i putem da nici o uşurare după ce a trebuit să spunem un NU! Poziţia noastră este una dintre

cele cărora pot să-i fie aplicate aceste cuvinte: «Plângeţi cu cei ce plâng…» şi se referă la propria mea situaţie … Eu ştiu ce înseamnă să renunţi la cineva iubit cu tandreţe, dar cunosc şi pacea care urmează sacrificiului când inima zdrobită este în sfârşit în stare să se supună şi să se abandoneze în braţele iubirii eterne“.

Vicontesa Powerscourt, născută Theodosia Howard, convertită în anul 1819 prin mijlocirea reverendului Daly, îşi pierduse soţul, Lordul Powerscourt, un credincios distins, în 1823, după doi ani de căsătorie, neavând poate 22 de ani.

Nu este posibil să se precizeze când a făcut Darby cunoştinţă cu ea; probabil de la lecturile biblice care au avut loc la ea în 1827- 1828, – scrisoarea citită fiind fără dată şi nici următoarea:

„Scumpul meu domn, eu nu pot să las amabilul dumneavoastră bilet fără răspuns şi am nevoie să vă mărturisesc recunoştinţa mea, chiar dacă de fiecare dală când vă văd sau aud vorbindu-se de dvs., aceasta răspândeşte în inima mea o tristeţe pe care nu o pot învinge toată ziua. Totuşi, noi nu suntem despărţiţi pentru totdeauna; oh! Nu; eu voi fi pentru dvs. un mare subiect de bucurie şi această siguranţă mă face fericită. Ce plăcut este să te gândeşti la unirea intimă şi inseparabilă a celor credincioşi! Fiind în mod deosebit uniţi cu Domnul Isus, ei trebuie să fie uniţi şi unii cu alţii şi orice efort ar încerca Satan, el nu-i poate despărţi. Viaţa care circulă în ei toţi este aceeaşi şi pulsaţiile ei se fac simţite în inima Domnului Isus; ele nu sunt toate ca firimiturile unei singure pâini. Când spunem: „ Cine ne va despărţi de dragostea lui Hristos?”, noi spunem prin aceasta: „ Cine îi va despărţi pe imii de alţii? ” Dacă îl aşteptăm, aşteptăm totodată şi pe sfinţii Săi, pentru că ei vor veni cu El şi Cina Domnului este pentru noi ca şi un „da” şi „amin” la marile Sale promisiuni. Vai! nu este ca şi aceeaşi familie la bordul aceleiaşi nave pe care o conducem spre port; noi suntem ca nişte naufragiaţi uniţi prin acelaşi pericol şi aceeaşi eliberare; şi, cu toate că suntem unii pe un vapor şi ceilalţi pe altul, navigăm toţi spre acelaşi ţărm şi vom ajunge acolo în siguranţă. Nu alunecând la fundul vasului vecinului nostru căutăm mântuirea noastră, ci mai curând ajutându-ne unii pe alţii, cu toată energia pe care o dă dragostea. Credeţi-mă, scumpe domn, prietena cea mai devotată şi cea mai recunoscătoare pe care o aveţi în lume“.

T. A. Powerscourt

Este uşor de înţeles ce s-a întâmplat: Darby o întâlneşte pe Lady Powerscourt, văduvă de cinci ani, să spunem în 1828; ei se îndrăgostesc unul de altul. S-a decis căsătoria; Darby îi anunţă pe fraţii din localitate (Dublin, desigur). Ei se roagă Domnului să-l convingă să renunţe; ei îl roagă stăruitor şi pe el. Darby renunţă. El îi expune situaţia şi doamnei Powerscourt. Doamna Powerscourt renunţă. Ea pronunţă „NU”- ul care zdrobeşte. Cât a trebuit să sufere J. N. Darby la vederea nobilei femei! Nu pare ca vicontesa să fi făcut parte dintr-o Adunare; o frază din scrisoarea sa lasă să se înţeleagă acest lucru; pe de altă parte, reuniunile erau atunci pe cale de formare. Ea locuia în castelul ei aproape de Bray, într-o regiune muntoasă, într-o perioadă când comunicaţiile erau dificile. Slujba ei de dragoste şi consolare era acolo, printre populaţia săracă din vecinătate şi în majoritate catolică. Aşa cum a spus cel care o cunoştea de aproape şi care a adunat — după moartea sa – cele optzeci de scrisori din volumul intitulat „Afecţiunea creştină”, doamna Powerscourt a unit o fermitate puţin comună cu blândeţea feminină cea mai distinsă. Ea putea să-i consoleze pe aceia care erau în orice frământare sau necaz prin consolarea cu care a fost ea însăşi consolată de Dumnezeu.

Prin ea s-a răspândit, la picioarele Mântuitorului ei, parfumul curat al unui vas de alabastru spart.

Ultima scrisoare citată în volum este cea din 5 decembrie 1836. Curând ea mergea – după dorinţa îndelung exprimată de ea – „pentru a fi cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine”.

Nu mai este necesar să spun că intervenţia fraţilor din Dublin a fost viu criticată. Cât îl priveşte pe J. N. Darby, el a fost rău recompensat pentru renunţarea lui, pentru că tocmai aceia care au fost autorii acestei situaţii, sau cel puţin unii dintre ei, l-au menajat cel mai puţin în opoziţia lor referitor la problemele lui legate de Newton şi de adunarea din Bethesda.

Lucrarea în Irlanda şi în Anglia

Reuniunile pe care J.N. Darby şi prietenii săi le-au început la el în anii 1827-1828 s-au continuat, de la sfârşitul anului 1829, în casa lui Hutchinson, la Fitzwilliam Square, iar în anul următor a fost închiriat un local public la Angier Street, tot la Dublin, pe care, între timp, Darby îl părăsise. Lucrarea s-a extins imediat la Limerick, apoi în alte locuri din Irlanda, pe care J. N. Darby se pare că le-a vizitat până în 1830. Atunci a mers la Cambridge, apoi la Oxford, la insistentele celebrului profesor F. W. Newman (fratele cardinalului), pe care l-a întâlnit deseori când Newman era profesor particular în familia Lordului Chief Justice Pennefather, cumnatul lui Darby.

La Oxford, în anul următor, J.N.Darby face cunoştinţă cu Benjamin Wills Newton, cu G. V. Wigram şi în sfârşit cu Gladstone, – mai târziu prim-ministru al Angliei, care trebuia să fie învins prin influenţa lui Newman, numit cu puţin înainte preot al Universităţii.

După un oarecare timp, J. N. Darby merge la Plymouth, unde era invitat să’ predice. „Eu predicam unde se voia, spune el, fie în temple, fie în localuri particulare. Nu o dată, chiar cu miniştri naţionali, am frânt pâinea luni seara, după reuniuni de zidire creştină, unde fiecare era liber să citească, să vorbească, să se roage sau să propună o cântare. Câteva luni după aceea am început să facem aceasta duminica dimineaţa, folosindu-ne de aceeaşi libertate, dar adăugând numai Cina pe care am avut şi avem obiceiul să o luăm în fiecare duminică (câteodată o luăm chiar mai des). Cam în acea vreme a început să se facă la fel şi în Londra”

În anul 1830, Darby, aflat în exerciţiul funcţiei sale, vizitează rar acest oraş. Rămâne atunci la Westminster, la tatăl său. Apoi parcurge Anglia şi învăţătura lui trezeşte atât de bine atenţia, încât are un auditoriu de 60-70 de slujitori anglicani şi dizidenţi evlavioşi, care gustă adevărul, până în momentul când, aşa cum remarca Lady Powerscourt faţă de A. Norris Groves, în 1836 se pune pentru ei problema despărţirii pentru Hristos, în afara sistemelor religioase.

La Plymouth (reşedinţa obişnuită a lui J.N.Darby), în 1832, această despărţire a devenit efectivă; şi cum în acest oraş au văzut lumina tiparului majoritatea publicaţiilor „fraţilor”, îndeosebi primul periodic „Mărturia creştină – 1834″, care s-a făcut punct de plecare ai mărturiei lor publice şi colective, denumirea de „Fraţii din Plymouth” a înlocuit-o pe cea de „Darbişti”, folosită în Irlanda la început, Evanghelist puternic şi zelos, Darby era un învăţător absolut după Scripturi, prezentând în predicile şi în scrierile sale adevăruri pe care le-a pus în lumină de la începutul lucrării sale şi care caracterizează mărturia „Fraţilor”; el le rezumă, după cum unnează, într-o scrisoare destinată către M. Sudhoff:

– unitatea Adunării, Trup al lui Hristos, găsindu-şi expresia la Cină;

– prezenţa Domnului, realizată după .20;

– venirea Domnului pentru ai Săi;

– prezenţa şi acţiunea Duhului Sfânt aici, jos, în cel credincios şi în Adunare;

– predicarea Evangheliei ca lucrare a harului curat;

– siguranţa mântuirii, când este primită în inimă prin Duhul Sfânt;

– despărţirea practică de lume.

Un număr însemnat de reprezentanţi ai Bisericii anglicane părăsesc atunci Biserica naţională ca să meargă potrivit acestor principii şi Anglia vede apărând adunări din ce în ce mai numeroase.

clickbible.org